

סד א מ"י פ"א מ"ג
תמן הל' ד:
כה ב מ"י שס הלכה ו
תמן לאין ע:
ג מ"י פ"ע מ"ג קרן
פסח הלכה ח:

מוסף רש"י

תמוה על עצמך וכו'.
דס"ל מותר בהנאה כל
שענה וכו' להנאה הפסח
ופלגא דר' יהודה דאמר
תמן שבער עליו הפסח
אסור בהנאה (ש"ע כג).

מוסף תוספות

א. [דא] מותר באכילה
לר"ש בשש שעות
אחרונות. מנא ליה דאתא
לתיקן וכו' ר"ש היה
ואילנה דחמישה עשר קאי.
תמן שאלק. ב. דאמר דלא
יאכל דראק הוי איסור
הנאה. מוס' הלכה.
ג. ולאחר זמנו שס.
ד. דמסתבר לומר דהוי
כל לאי דאכילת דמיכיל
בב המין שס. ה. דאפילו
ע"כ אכילת פסח קאי הכי נמי
ר"פ. ו. בשלמא גבי ע"ל
נימא דר"ל דחייב לאכול
מנה ומרור וכלל מקום
פסח לא מצי למיכל
דכתיב כל ע"ל לא יאכל
כו. שס. ו. וד' אימא
כיון דכתיב על פסח
ומרורים יאכלוהו ובפסח
לא מצי למיכל. בפסח
ומרור נמי לא אכיל קמ"ל.
שס. ח. שאין שום אדם בן
גילו חייב למול. מוס'
שאלק. ט. א"צ דא אפטר
לו למול מפני הסכנה הוי
ערל כיון שהגיע הזמן.
מוס' ימות ט.

רבינו הנגאל

ר' יוסף הגלילי, מאי היא,
דנתיא חמיל. לפני זמנו
ולאחר זמנו ע"ל וכו'
מ"א, א"ר יהודה, תמן
סמיא קמי דאדור ואפילו
דגרי. א"ר שמעון

רבי שמעון אומר המין לפני זמנו ולאחר זמנו אינו עובר עליו
בא"כ. נראה דלרבי שמעון נהי דאין עובר עליו בלאו
דחמץ לפני זמנו מודה הוא דאסור בהנאה משש שעות ולמעלה
מדמרינו צ"פ (לש"ד דף טז). אין
הטעמה משמע הא לנדע שורפין
בשש ואי מותרת לאכול יאכלנה עד
הלילה ועוד דקאמר משעה שאסור
בצליה אסור בהנאה אמתא לת"ק
מכלל דלרבי שמעון אסור בצליה
אע"פ שאינו אסור בהנאה דהיינו
אחר שש"כ ונראה דנפקא ליה מתשביחו
ומתן חלק ומשמע תשביחו שלא כדרך
הנאה דהיינו אכילה אצל להסיקו תחת
תשביחו מותר לרבי שמעון וא"ת למה
שורפין בשש לרבי שמעון וסיקו עד
הלילה מעט מעט תחת תשביחו ו"ל
דגרינו שמה יאכלנו וכן לרבי יוסי
הגלילי דש"ר תמן להסיקו תחת
תשביחו היינו הכל צידד אצל מעט
מעט לא שמה יאכלנו דמסתמא אית
ליה אור ללרבינו עשר בודקין וכו':
א"כ בן מיה המרוד יומר לא האב"ע
ע"יו. הלשון דמוק ונראה
לרש"י דהכי פירושו והלא כבר
נאמר תאכל עליו מנחה והואו עליו
ע"כ אכילת פסח קאי הכי נמי
לא תאכל עליו תמן קאי נמי אשעת
אכילת פסח וקשה אמאי אינטריך
קרא לכי מיהא תמי שיהא צדל
תאכל תמן צ"ד דהא כולהו קראי
מזרינו לקמן אלינא דרבי שמעון:
והר"ד לפני זמנו. ו"ת ולחוקה
מנן איסור הנאה לפני זמנו
דליכא אלא חד לא יאכל והואו
מסבדא מוקמינן לתוך זמנו ואור"י
כיון דחד מהניו קראי משמע איסור
הנאה לא תאכל ציניה:
מהב"ב דבר אחר. פי ריב"א
מתמת דבר אחר בלאו
מינו דעל ידי שאור מיקרי תמן עפי
משנתחמץ מאליו כדמוכח בפרק כל
המנות (מנחות כג): אלא כגון שנתחמץ
על ידי שמרי יין שמיבשין השמרים
בתנור כאשר עושין בצריך אשכנו
ול"ד לעינא שנילושה כיון דלית ציה
כרת יש זה לאו:

רבי שמעון אומר המין לפני זמנו ולאחר זמנו אינו עובר עליו
בא"כ. נראה דלרבי שמעון נהי דאין עובר עליו בלאו
דחמץ לפני זמנו מודה הוא דאסור בהנאה משש שעות ולמעלה
מדמרינו צ"פ (לש"ד דף טז). אין
הטעמה משמע הא לנדע שורפין
בשש ואי מותרת לאכול יאכלנה עד
הלילה ועוד דקאמר משעה שאסור
בצליה אסור בהנאה אמתא לת"ק
מכלל דלרבי שמעון אסור בצליה
אע"פ שאינו אסור בהנאה דהיינו
אחר שש"כ ונראה דנפקא ליה מתשביחו
ומתן חלק ומשמע תשביחו שלא כדרך
הנאה דהיינו אכילה אצל להסיקו תחת
תשביחו מותר לרבי שמעון וא"ת למה
שורפין בשש לרבי שמעון וסיקו עד
הלילה מעט מעט תחת תשביחו ו"ל
דגרינו שמה יאכלנו וכן לרבי יוסי
הגלילי דש"ר תמן להסיקו תחת
תשביחו היינו הכל צידד אצל מעט
מעט לא שמה יאכלנו דמסתמא אית
ליה אור ללרבינו עשר בודקין וכו':
א"כ בן מיה המרוד יומר לא האב"ע
ע"יו. הלשון דמוק ונראה
לרש"י דהכי פירושו והלא כבר
נאמר תאכל עליו מנחה והואו עליו
ע"כ אכילת פסח קאי הכי נמי
לא תאכל עליו תמן קאי נמי אשעת
אכילת פסח וקשה אמאי אינטריך
קרא לכי מיהא תמי שיהא צדל
תאכל תמן צ"ד דהא כולהו קראי
מזרינו לקמן אלינא דרבי שמעון:
והר"ד לפני זמנו. ו"ת ולחוקה
מנן איסור הנאה לפני זמנו
דליכא אלא חד לא יאכל והואו
מסבדא מוקמינן לתוך זמנו ואור"י
כיון דחד מהניו קראי משמע איסור
הנאה לא תאכל ציניה:
מהב"ב דבר אחר. פי ריב"א
מתמת דבר אחר בלאו
מינו דעל ידי שאור מיקרי תמן עפי
משנתחמץ מאליו כדמוכח בפרק כל
המנות (מנחות כג): אלא כגון שנתחמץ
על ידי שמרי יין שמיבשין השמרים
בתנור כאשר עושין בצריך אשכנו
ול"ד לעינא שנילושה כיון דלית ציה
כרת יש זה לאו:

ומשעה שאסור כצ"ל. היינו משש שעות ולמעלה דלמרחן (ע"א) לפני
זמנו בלאו והא מילתא רבי יהודה קאמר לה כדמפרש בגמרא
אמתא לתמן למנא קמא: **סמה על עלמך וכו'**. דאפילו בתוך המועד
קאמר דמותר בהנאה וקא
משעת שיטה דהיינו משש שעות
ולמעלה שמתה נוטה להעריב: הכי
גריסין **חמץ אין לי אלא שנתחמץ**
מאליו: מנין **לפסח מזרים**. שלא
נהיגו בו איסור תמן אלא יוס אמת:
ס"ל לא יאכל חמץ וסמך ליה היום
אסר יוא"ש. לא יאכל חמץ היום:
רבי יהודה אלא במשנה תורה
למוד ושהי שמעין ליה בפרק
קמא דיממות (ד' טז). הלכך לית ליה
דרבי יוסי הגלילי: **לקובעו מנה**.
האי שבעת ימים (ט) תאכלו מנחה לאו
לאקושי איסור תמן למנחה אכילת מנה
אחא אלא לאקושי אכילת מנה
לאזהרת תמן לקובע אכיל' מנה מנחה
לדורות כל זמן שהיא מנחה על התמן
ואפילו בזמן שאין פסח דלא מימנא על
מנחה ומרורים יאכלוהו כתיב: אי
איכא פסח מייחבי צאכילת מנה ואי
לא לא: **צערב סאכלו מנחה**. קרא
ימירא הוא דהא כתיב: **ערב** שמתו
ומרורים יאכלוהו: **למנא ושהיה**
בדרך רחוקה. שאלק על פי שאינו
עושה פסח חייב צאכילת מנה:
לא ניוול לא נחמיב: **ערב** שמתו
אחיו מחמת מילה: **בן נכה**. מיט'
שנתמכרו מעשיו לציוי שבשמים ולא
לכל התורה: **כפיב נהאי**. ערל וכן
נכר וכפיב טמא ושהיה בדרך רחוקה
דליכול מנחה ואף על גב דמצי ליף
מיניה הלכך אינטריך היקשא
לקובעו מנחה. ומקראי אחריו טובא
כגון שבעת ימים מנחה מאכלו' וכגון
מנחה יאכל את שבעת הימים (ט) לא
נפקא ליה קביעות מנחה דההיא
לאו מנחה ניהו אלא מנחה יאכל
ולא תמן ואס לרה ליון שלא תמן
ושלא ממנחה הרשות צידו ותעד
דהא ככולהו כתיב את שבעת הימים
וחובת מנה אינו אלא לילה הראשון
כדליפנין בפרק בתרא' אצל מההוא
קרא נפקא לן חובת לילה הראשון
מדכתיב להיקושא גבי פסח וכדכתיב:
תאכל עליו מנחה כי פסח לילה
הראשון אף היקושא שלא בזמן
פסח ללילה ראשון ושהיה היקושא
לקובעו מנחה בזמן הזה ושהיה עליו
לממנא דקביעות מנחה דהיקושא:
לאו לכל שבעה אלא ללילה הראשון:
דישראל

רבי שמעון אומר המין לפני זמנו ולאחר זמנו אינו עובר עליו
בא"כ. נראה דלרבי שמעון נהי דאין עובר עליו בלאו
דחמץ לפני זמנו מודה הוא דאסור בהנאה משש שעות ולמעלה
מדמרינו צ"פ (לש"ד דף טז). אין
הטעמה משמע הא לנדע שורפין
בשש ואי מותרת לאכול יאכלנה עד
הלילה ועוד דקאמר משעה שאסור
בצליה אסור בהנאה אמתא לת"ק
מכלל דלרבי שמעון אסור בצליה
אע"פ שאינו אסור בהנאה דהיינו
אחר שש"כ ונראה דנפקא ליה מתשביחו
ומתן חלק ומשמע תשביחו שלא כדרך
הנאה דהיינו אכילה אצל להסיקו תחת
תשביחו מותר לרבי שמעון וא"ת למה
שורפין בשש לרבי שמעון וסיקו עד
הלילה מעט מעט תחת תשביחו ו"ל
דגרינו שמה יאכלנו וכן לרבי יוסי
הגלילי דש"ר תמן להסיקו תחת
תשביחו היינו הכל צידד אצל מעט
מעט לא שמה יאכלנו דמסתמא אית
ליה אור ללרבינו עשר בודקין וכו':
א"כ בן מיה המרוד יומר לא האב"ע
ע"יו. הלשון דמוק ונראה
לרש"י דהכי פירושו והלא כבר
נאמר תאכל עליו מנחה והואו עליו
ע"כ אכילת פסח קאי הכי נמי
לא תאכל עליו תמן קאי נמי אשעת
אכילת פסח וקשה אמאי אינטריך
קרא לכי מיהא תמי שיהא צדל
תאכל תמן צ"ד דהא כולהו קראי
מזרינו לקמן אלינא דרבי שמעון:
והר"ד לפני זמנו. ו"ת ולחוקה
מנן איסור הנאה לפני זמנו
דליכא אלא חד לא יאכל והואו
מסבדא מוקמינן לתוך זמנו ואור"י
כיון דחד מהניו קראי משמע איסור
הנאה לא תאכל ציניה:
מהב"ב דבר אחר. פי ריב"א
מתמת דבר אחר בלאו
מינו דעל ידי שאור מיקרי תמן עפי
משנתחמץ מאליו כדמוכח בפרק כל
המנות (מנחות כג): אלא כגון שנתחמץ
על ידי שמרי יין שמיבשין השמרים
בתנור כאשר עושין בצריך אשכנו
ול"ד לעינא שנילושה כיון דלית ציה
כרת יש זה לאו:

הגהות הב"ח

(א) נביא לכהניא חמץ
אין לי: (ב) רש"י ד"ה
לקובעו וכו' שבעת ימים
תאכל עליו מנחה לאו:
שמות יב מה
שמות יב כ
שמות יב ד
שמות יב ה
שמות יב ו
שמות יב ז
שמות יב ח
שמות יב ט
שמות יב י
שמות יב יא
שמות יב יב
שמות יב יג
שמות יב יד
שמות יב טו
שמות יב טז
שמות יב טז ג
שמות יב טז ד
שמות יב טז ה
שמות יב טז ו
שמות יב טז ז
שמות יב טז ח
שמות יב טז ט
שמות יב טז י
שמות יב טז יא
שמות יב טז יב
שמות יב טז יג
שמות יב טז יד
שמות יב טז טו
שמות יב טז טז
שמות יב טז יז
שמות יב טז יח
שמות יב טז יט
שמות יב טז כ
שמות יב טז כא
שמות יב טז כב
שמות יב טז כג
שמות יב טז כד
שמות יב טז כה
שמות יב טז כו
שמות יב טז כז
שמות יב טז כח
שמות יב טז כט
שמות יב טז ל

דישראל

רבי שמעון אומר המין לפני זמנו ולאחר זמנו אינו עובר עליו
בא"כ. נראה דלרבי שמעון נהי דאין עובר עליו בלאו
דחמץ לפני זמנו מודה הוא דאסור בהנאה משש שעות ולמעלה
מדמרינו צ"פ (לש"ד דף טז). אין
הטעמה משמע הא לנדע שורפין
בשש ואי מותרת לאכול יאכלנה עד
הלילה ועוד דקאמר משעה שאסור
בצליה אסור בהנאה אמתא לת"ק
מכלל דלרבי שמעון אסור בצליה
אע"פ שאינו אסור בהנאה דהיינו
אחר שש"כ ונראה דנפקא ליה מתשביחו
ומתן חלק ומשמע תשביחו שלא כדרך
הנאה דהיינו אכילה אצל להסיקו תחת
תשביחו מותר לרבי שמעון וא"ת למה
שורפין בשש לרבי שמעון וסיקו עד
הלילה מעט מעט תחת תשביחו ו"ל
דגרינו שמה יאכלנו וכן לרבי יוסי
הגלילי דש"ר תמן להסיקו תחת
תשביחו היינו הכל צידד אצל מעט
מעט לא שמה יאכלנו דמסתמא אית
ליה אור ללרבינו עשר בודקין וכו':
א"כ בן מיה המרוד יומר לא האב"ע
ע"יו. הלשון דמוק ונראה
לרש"י דהכי פירושו והלא כבר
נאמר תאכל עליו מנחה והואו עליו
ע"כ אכילת פסח קאי הכי נמי
לא תאכל עליו תמן קאי נמי אשעת
אכילת פסח וקשה אמאי אינטריך
קרא לכי מיהא תמי שיהא צדל
תאכל תמן צ"ד דהא כולהו קראי
מזרינו לקמן אלינא דרבי שמעון:
והר"ד לפני זמנו. ו"ת ולחוקה
מנן איסור הנאה לפני זמנו
דליכא אלא חד לא יאכל והואו
מסבדא מוקמינן לתוך זמנו ואור"י
כיון דחד מהניו קראי משמע איסור
הנאה לא תאכל ציניה:
מהב"ב דבר אחר. פי ריב"א
מתמת דבר אחר בלאו
מינו דעל ידי שאור מיקרי תמן עפי
משנתחמץ מאליו כדמוכח בפרק כל
המנות (מנחות כג): אלא כגון שנתחמץ
על ידי שמרי יין שמיבשין השמרים
בתנור כאשר עושין בצריך אשכנו
ול"ד לעינא שנילושה כיון דלית ציה
כרת יש זה לאו:

ערך. פי' הקונטרס שמתו אחיו מחמת מילה ולפירושו פסול נמי בתרומה דבהערב (ימות ט). וליף תרומה מפסח בגו"ג דתושב ושיכר
והא דמיבעיא לן התם (דף ע"ב). ערל קטן מהו לכוסי שמן של תרומה ערלה שלא בזמנה ופוסלת או לא יש לחלק בן שלא בזמנה דקטן
שחין חייב למול כיוצא בו¹ למתו אחיו מחמת מילה דכיוצא בו צווייבין² ותעד דהא טומטום אינו אוכל בתרומה בפרק הערל (סע ע"ב). אף על גב
דמסבדא אין חייב לקרוע הוא הדין מתו אחיו מחמת מילה דאינו אוכל אף על גב דאינו חייב למול:

כל שעה פרק שני פסחים

כמ.

עין משפט גר מצוה

ס א מ"י פ"א מהלכות
תמן ה"ל ד סתם לאחון
עו;
ב מ"י פ"ב מה"ל אטורי
מוצה הלכה ין:

מוסף תוספות

א. והואל ומותר לרב אחא
לאכול חמץ של אחרים
ב. דקאמר אבל אתה אוכל
של אחרים ושל גבוה. שם.
ג. ובי הקדש דלא שייך
ק"ב"ט דאם לא כן אין לך
אדם שמוגל בהדיק איכ
מפסח כפרה דאיכא כרת
ליחייב ולא הוה לן למימר
דק"ב"ט. מוס' משנות י:
ד. ולא אמרין דוקא
במיתה דגלי גלי אבל כי
איכא כרת של. שם.
ה. ואפילו אוכל תרומת
עצמו דלא גזל מיד משלם
כפרה לעצמו וחומש
לכהן. שם. ו [אבל]
(ד)תשלומי קדוש לא
מפסח כפרה הוא אלא
ממחמת שגול את הקדוש.
מוס' שא"ל. ו. משום דבא
לכפרה. מוס' ר"ס.
ו. שקדוש קדושת הנהן.
מוס' הא"ש. ט. כי היא
חמץ. מוס' שא"ל. ו. ולא
שיכא ביה מעילה. שם.
יא. אלא לכלבים כגון
קדושים שמתו או נטרפו
אבל הני אטורים מהמת
טריפות חולין שנתערבו
בהן אבל קדושים גופיהו
אם היה מכירן דחוז
לדידה שרי להאכילן
לכלבים ולכלבים הוא
ועמוט גלג' ו' הרינו
טעמא, דרדשינן ואכלת
ולא לכליבד כלומר דבר
שאין עומד אלא לכליבד
אבל היכא דחוז לדידה
אישתרו לגפר. שם.

רבינו הגאון (המשך)

לעמיהו, דאיחבא האוכל
חמץ של נכרי שעבר עליו
הפסח, לדברי ר' יהודה,
רבא אמר לוקח, דהא
סתמא קתני, לא שגא
וישראל ולא שגא דבכרי.
המץ לפני זמנו ולאחור זמנו
עובר בלאו. ואמרין מאי
טעמיה דר' יהודה, הלא
קריא בחיוב, חד לפני זמנו,
שגאבר לא תאכל עליו
חמץ והוא משהה ששית
ע"י שחיטת הפסח, וחד
לאחר זמנו לא יאכל חמץ,
וחד תוך זמנו שחייב לאו
וברות, שאמרו כי כל אוכל
לאחור זמנו ונכרתה וכו', ולא
יליף שאור דאכילה משאור
אומרי אנו לוקח יליף
שאור כו', והדר היה רב
אחא בר יעקב, הדניא
האוכל חמץ של הקדש
במועד מעל, ויש אומרים
לא מעל. מאן ר' אומרים,
א"ר חסדא ר' נתנאי הוא
דפטר מחויב כרת מן
תשלומין כחחויב מיתה
ב"ד, וכיון שחויב מיתה
בפסח חויב כרת ופטר
משלם קרבן מעילה. רב
יוסף אמר בפירוש קדושים
להאכילם לכלבים פליגי.
פ"י החמץ הוא אע"פ
שהוא קדוש ביה בפסח בין
לאחור הפסח אסור
באכילה, מהו פרוין אותו
להאכילו לכלבים, והרי
סבר אין פרוין את הקדושים

דירשאל נמי מישרא שרי. בהנאה לאחר זמנו: ועולם ר' יהודה היא.
לדע"ג דנפקא ליה מקראי דלאחר זמנו אסור קרא בשאור דירשאל
קאמר אבל דנכרי שרי: ויליף שאור דאכילה. כלומר מן דגבי לא
יאלכ משאור דראייה ומותר חמנו של נכרי אף באכילה ואפי' בפסח
מן המורה: ועולם ר' שמעון היא.
דלמר מדלוריימא לא מיתסר מן
אחר זמנו הלכך דנכרי שרי ומיהו
דירשאל אסור מקנסא דקנסוהו רבנן
משום דעבר בכל יראה: שנלמא
לרבא. דלמר טעמא דלסור בהנאה
משום קנסא דעבר בכל יראה הוא
היינו דמנא ממנ' אסור משום לא
יראה לך: ואזוהי לעמיהו. רבא ורב
אחא בר יעקב: מעל חייב קרבן
מעילה דקסבי מן דהקדש בפסח
בר דמיס הוא ואפסדיה להקדש כר'
שמעון דלמר מן דלאחר הפסח מותר
לדע"ג דקנסא קניס ה"מ בחמנו של
הדיוט והואל ועבר עליו בכל יראה
אבל האי דבהמירא שהיי' גביה דלמר
מר (לעל דף ה:) אבל אתה רואה של
אחרים ושל גבוה אחר הפסח הוה
מזבין ליה גביה לירשאל ואכלי ליה:
ווש אומרים לא מעל כדמפרש
הואל ונתחייב כרת משום אכילה
פטור מן התשלומין כרבי נחומיא
ובמקום שאין קרן אין חומש ואין
מעילה: אם יו"כ כשגם. המדליק
גדיש צו"ה ומתחייב כרת פטור מן
התשלומין כאילו מדליק בשבת שהוא
מתחייב בנפשו מיתה צ"ד דפשיטא
לן דפטור מנלשם כדמבי (שמות כא)
ולא יהיה אסון עווש יענש הא אם
אין יהיה לא יענש שאף יו"כ
שמיתו צדי שמים שנכרתים חיו
ועיו אסון הוא קרוי שגא' (בגלות
מצ) וקרהו אסון הלכך פטור מנלשם
והכי פשינן עליו מדליק בשבת שהוא
טועים דקשא' להו כי פטור ר' נחומיא
במוד פטר דבר כרת הוא והכא
בגוג עסקין מדקמני מעל וסוגג
לאו דבר כרת הוא וטעות הוא זה
דגבי חמץ מוד הוא וגבי הקדש שוגג
הוא דלא ידע שהוא של הקדש: ורב
יוסף אמר. אי הוה סבירא להנך תנאי
כרבי שמעון דלמר מן זמנו אסור
בהנאה דכולי עמלא מודו דפטור
הואל והסתמא מיהא לא חזי ולא
ממונה לאחור ואדע"ג דסופו גורס הוא
למנון דלאחר הפסח אלא אליבא דר'
יוסי הגלילי פליגי דלמר מן זמנו
נמי שרי בהנאה ופדוין קדשים
להאכילן לכלבים קא מילפגי מן
דלמר מעל סבר דלאוי היה צדומה
שעה לפדות לאכילת כלבים ובר
דמיס הוא ודר' נחומיא לית ליה: ומאן דלמר לא מעל סבר אין
פודין. הלכך לא חזי. ופלוגתא דתנאי היא בתמורה (דף לז.) מוצח ©
ולא גיזה בשר ולא חלב ואכלת ולא כללבים מכאן שאין פודין
ואיכא דדייש מוצח ואכלת אין לך בהן היסר אכילה אלא
לאחר זביחה למעוטי גיזה וחלב אבל לא לכלבין לא דריש:
להל

דירשאל נמי מישרא אפי' שרי ואי ר' יוסי
הגלילי אפי' תוך זמנו נמי מישרא קא שרי
בהנאה אמר רב אחא בר יעקב לעולם ר'
יהודה היא ויליף שאור דאכילה משאור
דראייה מה שאור דראייה ^ושלך אי אתה
רואה אבל אתה רואה של אחרים ושל
גבוה אף שאור דאכילה שלך אי אתה אוכל
אבל אתה אוכל של אחרים ושל גבוה וברין
הוא דאיבעי ליה למיתנא דאפילו בתוך זמנו מותר
שרי ואיירי דתנא דירשאל אסור בהנאה
תנא נמי דנכרי מותר בהנאה וברין הוא
דאיבעי ליה למיתנא דאפילו בתוך זמנו מותר
בהנאה ואיירי דתנא דירשאל לאחר זמנו
נמי דנכרי לאחר זמנו רבא אמר לעולם
תנא שמועון היא ^וורבי שמעון א קנסא קניס
הואל ועבר עליה בכל יראה ובל קניסא
בשלמא לרבא היינו דקתני של ישראל אסור
משום שנאמר לא יראה אלא לרב אחא בר
יעקב משום לא יאכל חמץ מיבעי ליה מי
סברת אסיפא קאי ארישא קאי והכי קאמר
חמץ של נכרי שעבר עליו הפסח מותר
בהנאה משום שנאמר לא יראה לך שלך
אי אתה רואה אבל אתה רואה של אחרים
ושל גבוה ויליף שאור דאכילה משאור
דראייה ואזוהי לעמיהו דאיתמר האוכל
שאור של נכרי שעבר עליו הפסח דלברי
ר' יהודה רבא אמר לוקח רב אחא בר יעקב
אמר אינו לוקח רבא אמר לוקח לא יליף רבי
יהודה משום דאכילה משאור דראייה ורב
אחא בר יעקב אמר אינו לוקח יליף שאור
דאכילה משאור דראייה והדר היה רב אחא
בר יעקב מההיא דתנאי האוכל חמץ של
הקדש במועד מעל ויש אומרים לא מעל
^ומאן ר' אומרים אמר רבי יוחנן רבי נחומיא
בן הקנה היא ^ודתינאי ר' נחומיא בן הקנה היה
עושה את יום הכפורים בשבת לתשלומין
מה שבת מתחייב בנפשו ופטור מן
התשלומין אף יום הכפורים מתחייב בנפשו
ופטור מתשלומין רב יוסף אמר בפודין
את הקדשים להאכילן לכלבים קמפילגי
מאן דאמר מעל קסבר ^ופודין את הקדשים
להאכילן לכלבים ומאן דאמר לא מעל
קסבר ^ואין פודין רב אחא בר רבא תנא לה
להא

דכרעה מיניה הא אמר בהמנע ^והואל וכלים סבלי
שגג באוכלים והוד ככלי חייב על האוכלים טחאת ועל הכלי סבלי
אלמא קס ליה דכרעה מיניה לא פטר מקרבן' ומירך כיון דפטר
מקרו ומומש פטר נמי מקרבן שאין אשם מעילות צא אלא כשש
קרן וחומש: **אין פודין את הקדשים וכו'.** הקשה ר"מ דכ"פ
דכרעות (דף יז.) משמע דלא פליגי אלא היכא שקדש הקדשין
למומן ^ואבל קדם מומן להקדישן הואל ומעולם לא קדשו קדושת הגוף כ"ע מודים פדוים והכא משמע דפליגי אפי' בקדושת דמים ^ו
ומי' ר"י דה"ק אין פודין מדרבנן ואין לממוה אטו משום חששא דרבנן נפקעי מעילה דלורייתא דכיון דלמרו רבנן אין פודין
לא שויא מיד' והא דלמר בהתערבות (נחמס ע"א) ^ונתערבו בשרו שנענדה וכו' ככלאים וטריפה ירעו עד שיסתאבו וימכרו
דלח חו לאכילה ^ואבל הכא חזו לאדם אם היו יוכרים דהא רבי עקיבא שרי בצכרות (דף לז.) למנן נכרי על הכבוד ובזבחים
בפ' טבול יום (דף קד.) ^ומוכח שר' עקיבא אסור טריפה בעל מוס להאכיל לכלבים שאפילו העור אסור כשנלמא טריפה קודם
הפסח והיכא דשרי לישראל חיתקס לנבי ואל"ל ^ואין פודין. מימה לר"י אע"ג דאין פודין נעמול דהא לאחר שנשרק ונעשה אפר יכול

ממונה לאחור ואדע"ג דסופו גורס הוא
למנון דלאחר הפסח אלא אליבא דר'
יוסי הגלילי פליגי דלמר מן זמנו
נמי שרי בהנאה ופדוין קדשים
להאכילן לכלבים קא מילפגי מן
דלמר מעל סבר דלאוי היה צדומה
שעה לפדות לאכילת כלבים ובר
דמיס הוא ודר' נחומיא לית ליה: ומאן דלמר לא מעל סבר אין
פודין. הלכך לא חזי. ופלוגתא דתנאי היא בתמורה (דף לז.) מוצח ©
ולא גיזה בשר ולא חלב ואכלת ולא כללבים מכאן שאין פודין
ואיכא דדייש מוצח ואכלת אין לך בהן היסר אכילה אלא
לאחר זביחה למעוטי גיזה וחלב אבל לא לכלבין לא דריש:
להל

דכרעה מיניה הא אמר בהמנע ^והואל וכלים סבלי
שגג באוכלים והוד ככלי חייב על האוכלים טחאת ועל הכלי סבלי
אלמא קס ליה דכרעה מיניה לא פטר מקרבן' ומירך כיון דפטר
מקרו ומומש פטר נמי מקרבן שאין אשם מעילות צא אלא כשש
קרן וחומש: **אין פודין את הקדשים וכו'.** הקשה ר"מ דכ"פ
דכרעות (דף יז.) משמע דלא פליגי אלא היכא שקדש הקדשין
למומן ^ואבל קדם מומן להקדישן הואל ומעולם לא קדשו קדושת הגוף כ"ע מודים פדוים והכא משמע דפליגי אפי' בקדושת דמים ^ו
ומי' ר"י דה"ק אין פודין מדרבנן ואין לממוה אטו משום חששא דרבנן נפקעי מעילה דלורייתא דכיון דלמרו רבנן אין פודין
לא שויא מיד' והא דלמר בהתערבות (נחמס ע"א) ^ונתערבו בשרו שנענדה וכו' ככלאים וטריפה ירעו עד שיסתאבו וימכרו
דלח חו לאכילה ^ואבל הכא חזו לאדם אם היו יוכרים דהא רבי עקיבא שרי בצכרות (דף לז.) למנן נכרי על הכבוד ובזבחים
בפ' טבול יום (דף קד.) ^ומוכח שר' עקיבא אסור טריפה בעל מוס להאכיל לכלבים שאפילו העור אסור כשנלמא טריפה קודם
הפסח והיכא דשרי לישראל חיתקס לנבי ואל"ל ^ואין פודין. מימה לר"י אע"ג דאין פודין נעמול דהא לאחר שנשרק ונעשה אפר יכול

ממונה לאחור ואדע"ג דסופו גורס הוא
למנון דלאחר הפסח אלא אליבא דר'
יוסי הגלילי פליגי דלמר מן זמנו
נמי שרי בהנאה ופדוין קדשים
להאכילן לכלבים קא מילפגי מן
דלמר מעל סבר דלאוי היה צדומה
שעה לפדות לאכילת כלבים ובר
דמיס הוא ודר' נחומיא לית ליה: ומאן דלמר לא מעל סבר אין
פודין. הלכך לא חזי. ופלוגתא דתנאי היא בתמורה (דף לז.) מוצח ©
ולא גיזה בשר ולא חלב ואכלת ולא כללבים מכאן שאין פודין
ואיכא דדייש מוצח ואכלת אין לך בהן היסר אכילה אלא
לאחר זביחה למעוטי גיזה וחלב אבל לא לכלבין לא דריש:
להל

דכרעה מיניה הא אמר בהמנע ^והואל וכלים סבלי
שגג באוכלים והוד ככלי חייב על האוכלים טחאת ועל הכלי סבלי
אלמא קס ליה דכרעה מיניה לא פטר מקרבן' ומירך כיון דפטר
מקרו ומומש פטר נמי מקרבן שאין אשם מעילות צא אלא כשש
קרן וחומש: **אין פודין את הקדשים וכו'.** הקשה ר"מ דכ"פ
דכרעות (דף יז.) משמע דלא פליגי אלא היכא שקדש הקדשין
למומן ^ואבל קדם מומן להקדישן הואל ומעולם לא קדשו קדושת הגוף כ"ע מודים פדוים והכא משמע דפליגי אפי' בקדושת דמים ^ו
ומי' ר"י דה"ק אין פודין מדרבנן ואין לממוה אטו משום חששא דרבנן נפקעי מעילה דלורייתא דכיון דלמרו רבנן אין פודין
לא שויא מיד' והא דלמר בהתערבות (נחמס ע"א) ^ונתערבו בשרו שנענדה וכו' ככלאים וטריפה ירעו עד שיסתאבו וימכרו
דלח חו לאכילה ^ואבל הכא חזו לאדם אם היו יוכרים דהא רבי עקיבא שרי בצכרות (דף לז.) למנן נכרי על הכבוד ובזבחים
בפ' טבול יום (דף קד.) ^ומוכח שר' עקיבא אסור טריפה בעל מוס להאכיל לכלבים שאפילו העור אסור כשנלמא טריפה קודם
הפסח והיכא דשרי לישראל חיתקס לנבי ואל"ל ^ואין פודין. מימה לר"י אע"ג דאין פודין נעמול דהא לאחר שנשרק ונעשה אפר יכול

ממונה לאחור ואדע"ג דסופו גורס הוא
למנון דלאחר הפסח אלא אליבא דר'
יוסי הגלילי פליגי דלמר מן זמנו
נמי שרי בהנאה ופדוין קדשים
להאכילן לכלבים קא מילפגי מן
דלמר מעל סבר דלאוי היה צדומה
שעה לפדות לאכילת כלבים ובר
דמיס הוא ודר' נחומיא לית ליה: ומאן דלמר לא מעל סבר אין
פודין. הלכך לא חזי. ופלוגתא דתנאי היא בתמורה (דף לז.) מוצח ©
ולא גיזה בשר ולא חלב ואכלת ולא כללבים מכאן שאין פודין
ואיכא דדייש מוצח ואכלת אין לך בהן היסר אכילה אלא
לאחר זביחה למעוטי גיזה וחלב אבל לא לכלבין לא דריש:
להל

ממונה לאחור ואדע"ג דסופו גורס הוא
למנון דלאחר הפסח אלא אליבא דר'
יוסי הגלילי פליגי דלמר מן זמנו
נמי שרי בהנאה ופדוין קדשים
להאכילן לכלבים קא מילפגי מן
דלמר מעל סבר דלאוי היה צדומה
שעה לפדות לאכילת כלבים ובר
דמיס הוא ודר' נחומיא לית ליה: ומאן דלמר לא מעל סבר אין
פודין. הלכך לא חזי. ופלוגתא דתנאי היא בתמורה (דף לז.) מוצח ©
ולא גיזה בשר ולא חלב ואכלת ולא כללבים מכאן שאין פודין
ואיכא דדייש מוצח ואכלת אין לך בהן היסר אכילה אלא
לאחר זביחה למעוטי גיזה וחלב אבל לא לכלבין לא דריש:
להל

א) נעלה ה' כג.
ב) נלקמן ג' א) ו'ע"ש
ג) מוס' מוס' כ"ב ג' ד' ד'ע"ש
מזן וכו' יתקבל נמי האל,
ד) חמנו ל' ששעת
ג' לקמן ג' ומילה ו'
ה) מוס' דיק פ"א ח"ה
ו) נכרות טו: מורה
ז) ל' ג' א) ו' נכרות
ח) ששעות י"א: מורה
ט) ל' ג' א) ו' נכרות
י) ו'ע"ש מוס' כמות
יא) ד' ד' א) ו' (כמות)
יב) ל' ג' א) ו'ע"ש מוס' ד'ע"ש
יג) ד' ד' א) ו'ע"ש מוס'
יד) ד' ד' א) ו'ע"ש מוס'
יז) ד' ד' א) ו'ע"ש מוס'
יח) ד' ד' א) ו'ע"ש מוס'
יט) ד' ד' א) ו'ע"ש מוס'
כ) ד' ד' א) ו'ע"ש מוס'

הנהגות הב"ח

א) חמץ ד' ד' מן מן וכו'
ב) חמץ ד' ד' מן מן וכו'
ג) חמץ ד' ד' מן מן וכו'
ד) חמץ ד' ד' מן מן וכו'
ה) חמץ ד' ד' מן מן וכו'
ו) חמץ ד' ד' מן מן וכו'
ז) חמץ ד' ד' מן מן וכו'
ח) חמץ ד' ד' מן מן וכו'
ט) חמץ ד' ד' מן מן וכו'
י) חמץ ד' ד' מן מן וכו'
יא) חמץ ד' ד' מן מן וכו'
יב) חמץ ד' ד' מן מן וכו'
יג) חמץ ד' ד' מן מן וכו'
יד) חמץ ד' ד' מן מן וכו'
יז) חמץ ד' ד' מן מן וכו'
יח) חמץ ד' ד' מן מן וכו'
יט) חמץ ד' ד' מן מן וכו'
כ) חמץ ד' ד' מן מן וכו'

מוסף רש"י

אבל אתה רואה של
אחרים. כגולין על
אחרים, אם נכרי, של
גבוה. הן הקדשם ללך
המת (לע"ל ה'). היה
עושה את יום הכפורים
בשבת להשלומין.
לפניו המלכות אם פדוים
כיום הכפורים כאילו
מדליק בשבת (בתורת י')
דלמר המתחייב כרת פטור
מן התשלומין (לע"ל י').
בשבת (דף ג'). אין פודין.
להאכילן לכלבים אלא
למטה ועטין קודם לאח
מימה (תמורה י').

רבינו הגאון

הא אמר לאחר זמנו
דירשאל נמי שרי בהנאה,
א"ר יוסי הגלילי כו'.
ואוקמה בר אחא בר יעקב
כי יהודה, ואמר דר'
יהודה לילף שאור דאכילה,
שגאבר כשבת מיס שאור
לא ימצא בחיובים כי כל
אוכלי מתחמץ, ומכיון
שחיבתו שאור מבויסם כי
כל אוכל חמץ וגו'. ויליף
הוא שאור דאכילה משאור
דראייה כשנאמר ולא יראה
לך שאור, ומפשיש בשר
דראייה לך, והרשני ביה
שליך אי אתה רואה אבל
אתה רואה של אחרים ושל
גבוה. וברין הוא דליתיני
במתני כפי חמץ של בהנאה,
שעבר עליו הפסח מותר
באכילה, ובתוך זמנו נמי
מותר בהנאה. איירי דריש
מיתו טיפא ושל ישראל
אסור, דאפילו בהנאה נמי
חמץ ישראל שעבר עליו
הפסח אסור, ונא רישא
נמי של נכרי שעבר עליו
הפסח מותר בהנאה, רבא
אמר מתני' ר' שמעון היא
דסבירא ליה דלפני זמנו
ולאחר זמנו אינו עובר
עליו בלא כלום, ומתני'
דקתני ושל ישראל אסור
לאחור זמנו, קנסא הוא
דקניס ליה, משום שדרייה
גביה ועבר עליה על לא
יראה ועל לא ימצא.
בשלמא לרבא דאוקמה
למתני' כו' שמעון ומשום
דעבר על לא יראה קנסוהו,
היינו דקתני במתני' ושל
ישראל אסור משום
שגאבר לא יראה לך, אלא
לרב אחא דמוקי כו' ויהודה,
משום לא תאכל מעי' לא למיתנא. ומשני רב אחא בר יעקב מי סברת אסיפא דקתני ושל ישראל אסור קאי, לא
ארישא קאי והכי תמן חמץ של נכרי מותר, שנאמר לא יראה לך שאור, ויליף שאור דאכילה משאור דראייה כדאמרן, ואזוהי

